

HANS KOPPEL

JE BENT NU VAN MIJ

‘Scandinavische thrillerfans opgelet: Hans Koppel
is hét nieuwe Zweedse talent.’ – VIVA

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Anna heeft een leuke baan, is gelukkig getrouwd en heeft een dochter. Op een dag ontmoet ze Erik, met wie ze een spannende onenightstand heeft. Daar wil ze het bij laten, maar Erik denkt daar heel anders over. Hij dringt zich steeds meer op en laat Anna geen moment met rust. Als ze ontdekt dat Erik een duister verleden heeft en hij haar en haar gezin bedreigt, realiseert ze zich dat ze met een gevaarlijke psychopaat te maken heeft. Ze zet alles op alles om hem voorgoed uit haar leven te bannen, maar hij komt steeds dichterbij...

De pers over *Ze komt nooit meer terug*

‘Geweldig spannend boek dat je niet meer weglegt voor het uit is.’
– *Linda*.

‘Spannend, mooi uitgewerkt thrillerdebuut.’ – *de Volkskrant*

‘Volgens de uitgever zijn twee volgende delen in aantocht. (...) Als die even goed zijn als *Ze komt nooit meer terug*, staat ons nog veel moois te wachten.’ – *Het Parool*

Over de auteur

Hans Koppel (1964) woont en werkt in Stockholm. *Ze komt nooit meer terug*, deel 1 uit zijn thrillertrilogie, stond maandenlang hoog in de Zweedse én Engelse bestsellerlijsten en is ook in Nederland en België succesvol.

Van dezelfde auteur

Ze komt nooit meer terug

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

Oorspronkelijke titel

Kom ska vi tycka om varandra

© 2012 Hans Koppel

First published by Telegram Bokförlag, Sweden, in 2012.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Vertaling

Corry van Bree

Omslagbeeld

© Silas Manhood

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 6595 7

NUR 305

Hans Koppel

Je bent nu van mij

A.W. Bruna Fictie

1

De trap loopt in een hoek langs de muur, met een bordes in het midden. Erik heeft een van zijn touwen rond de balustrade op de bovenverdieping gehangen en staat met de uiteinden in zijn handen op de begane grond.

Zijn moeder observeert hem met een glas wijn in haar hand.

‘Wat ben je aan het doen?’

Ze is dronken en haar stem klinkt beschuldigend.

‘Je kunt hier niet klimmen, de balustrade houdt het niet.’

Erik geeft geen antwoord.

‘Hoor je wat ik zeg? Je bent te zwaar.’

‘Ik ben niet van plan om te klimmen.’

‘Haal het touw weg. Alsjeblieft, Erik, luister voor één keer naar me.’

Hij knoopt één uiteinde in een strop.

‘Haal het onmiddellijk weg.’

Erik kijkt naar boven en voelt of het touw zijn gewicht houdt.

‘Je maakt de balustrade kapot.’

Zijn moeder zet het glas wijn neer en loopt naar hem toe.

‘Ik wil dat je naar me luistert,’ zegt ze terwijl ze het touw probeert te pakken.

Erik pakt haar arm en draait hem achter haar rug.

‘Wat doe je? Laat me los!’

Hij duwt de strop over zijn moeders hoofd en trekt haar omhoog. Ze vecht om het touw weg te krijgen. Als dat niet lukt, schopt ze met haar benen in een poging om de balustrade te bereiken zodat het gewicht van haar lichaam vermindert. Erik pakt haar kuiten beet en trekt die naar beneden terwijl hij het touw tegelijkertijd strak houdt.

‘Hoe oud was ik de eerste keer?’ vraagt hij.

Zijn moeder kan geen antwoord geven. Haar ogen puilen uit haar oogkassen, haar gezicht is rood en gezwollen.

‘Vijftien,’ zegt hij. ‘Je bent er tien jaar lang mee doorgegaan.’

Er kraakt iets. Het is niet duidelijk of het haar nek is of de balustrade die op het punt staat te bezwijken.

De armen en benen van zijn moeder schokken, waarna haar lichaam het opgeeft. Ze bungelt boven de grond en zwaait stil en zonder weerstand te bieden als een pendel heen en weer. Erik houdt het touw strak, loopt de trap op en knoopt het rond de balustrade. Daarna gaat hij op de bank zitten om televisie te kijken. Als het programma is afgelopen, belt hij de politie en zegt dat zijn moeder zich heeft opgehangen. Hij haalt een mes en snijdt haar los. Als de politie komt, zit hij huilend op de vloer met het levenloze lichaam op schoot.

2

Anna keek naar haar dochter, die met haar neus in een boek en een half opgegeten boterham in haar hand aan de keukentafel zat.

‘Schiet je een beetje op, liefje? Papa brengt me naar Mölle en ik wil niet te laat komen.’

Hedda keek naar de keukenklok.

‘Maar dan ben ik te vroeg.’

‘Nee, dat is niet zo.’

‘Ja, dat is wel zo.’

‘Maximaal tien minuten,’ zei Anna. ‘Dat is toch niet erg? Dan kun je je huiswerk nog een keer doornemen.’

‘Ik ken het al,’ zei Hedda.

‘Als je gebracht wilt worden, moet je je aan ons aanpassen, zo is het nu eenmaal.’

‘Dan fiets ik liever.’

‘Oké.’

‘Maar hallo, ik kan niet fietsen, er zit bijna geen lucht meer in de band.’ Magnus kwam de slaapkamer uit terwijl hij zijn overhemd, dat over zijn buik spande, dichtknoopte.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Anna schudde haar hoofd.

‘Niets. Ik zei alleen dat Hedda moet opschieten als ze gebracht wil worden.’

‘Zoveel haast hebben we toch niet? We zijn er binnen een kwartier.’

‘Precies,’ zei haar dochter, die er geen flauw idee van had.

‘Het kost minstens een halfuur,’ zei Anna.

Magnus trok zijn kin naar zijn borst.

‘Is dat zo?’

‘Dat is zo. Het kost al een kwartier om naar Höganäs te rijden.’

Magnus gaf het op. ’s Ochtends was hij degene die zich al snel gewonnen gaf, ’s avonds waren de rollen omgekeerd. Dat was een van de redenen dat het zo goed ging tussen hen.

‘Tja,’ zei hij en hij draaide zich naar hun dochter. ‘Meisje, luister naar je moeder.’

‘Oké.’

Hedda kreunde theatraal en ging van tafel met de boterham in haar hand. Tien minuten later zetten ze haar af voor haar school.

‘We zien elkaar morgen,’ zei Anna.

‘Hoezo, blijf je daar slapen?’

‘Maar één nacht, ik ben morgen weer thuis. Papa en jij kunnen het vanavond samen gezellig maken.’

‘Ja, tot morgen.’

‘Dag liefje. Ik bel je vanavond om welterusten te zeggen.’

Hedda sloeg het portier dicht en liep naar het schoolgebouw. Ze keken haar geamuseerd na voordat Magnus in de eerste versnelling schakelde en wegreed.

Er was niet veel verkeer. De meeste auto’s reden in de tegengestelde richting, van de noordelijke villawijken aan de kust naar Helsingborg. Anna schakelde over naar een praatprogramma en keek naar de zee, die zich onder Christinelund uitstrekte. Het uitzicht was vandaag saai. De hemel was grijswit, de aarde bruin. Een echte kleurloze Skånse winterdag in de eeuwigdurende maand november.

‘Komt de hele redactie?’ vroeg Magnus.

‘Nee, alleen Trude en Sissela.’

‘Hoe is het met haar?’

‘Met Sissela? Goed, hoezo?’

‘Is ze nog steeds verliefd?’

Anna begreep niet wat Magnus bedoelde.

‘Zij is toch degene die een nieuwe man ontmoet heeft?’

‘Dat was een jaar geleden. Het is voorbij.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei Magnus ironisch.

Hij had niet veel op met de cheffin van zijn vrouw, die hij ziekelijk ego-centrisch vond.

‘Dus nu is ze single?’ vroeg hij terwijl hij probeerde niet geringschattend te klinken.

Anna schudde haar hoofd.

‘Ze is bij haar man terug.’

‘Dat is snel gegaan.’

‘Ze hebben waarschijnlijk alleen een beetje met de deuren geslagen.’

‘Jeetje,’ zei Magnus met een zucht.

Anna keek naar hem.

‘Wat bedoel je?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Ze had het toch niet hoeven te vertellen? Ik bedoel, als het maar tijdelijk was. Waarom zou ze haar man daarmee belasten? Wie zichzelf in de problemen brengt, moet de last ervan ook dragen, dat is het enige wat ik zeg. Het is niet goed om de arme stakker die bedrogen is daarmee lastig te vallen.’

‘Nee, misschien niet,’ antwoordde Anna.

‘Het is niet alleen schaamteloos, maar ze is ook het hoofd van de redactie,’ stelde Magnus vast.

‘Ik denk dat ze rusteloos is, er moeten dingen gebeuren in haar leven. Ze is op zoek naar drama.’

‘Als jij uit de band springt, wil ik het niet weten.’

‘Daar is weinig kans op. Het lijkt zo... banaal.’

Magnus lachte.

‘Banaal?’

‘Goedkoop en ordinair. Nee, dat is niets voor mij. Bovendien ruik je lekker.’

‘Kijk, dat is mijn verdienste. Het wordt tijd om mijn cv bij te werken.’

‘We hebben een nieuwe werknemer op de advertentieafdeling,’ zei Anna terwijl ze huiverde. ‘Hij stinkt gigantisch uit zijn mond. Het lijkt wel ammoniak. En hij staat altijd veel te dichtbij als hij met anderen praat. Ik zweer je dat zijn neus die van de ander bijna raakt. Aan de andere kant is hij heel opgewekt en aardig. Je kunt niet anders dan glimlachen en je adem inhouden.’

‘Je moet het tegen hem zeggen.’

‘Ja, misschien wel,’ zei Anna.

Magnus nam de nieuwe weg langs Viken en ze hoefden pas snelheid te minderen toen ze Höganäs in reden. Ze passeerden het oude kantoorpand van de uitgeverij, die jaren geleden overgenomen was. De nieuwe eigenaar had al snel vastgesteld dat het niet lukte om goed personeel naar het plaatsje te krijgen en had de werkzaamheden naar Malmö verplaatst. Anna vroeg zich af of de uitgeverij nog bestond.

‘Wat denk je van de auto?’ zei Magnus, waarmee hij haar gedachten onderbrak.

Anna keek hem niet-begrijpend aan en hij haalde zijn schouders op.

‘Misschien is het tijd om hem in te ruilen.’

‘Waarom dat?’

‘Hij heeft tachtigduizend gelopen. Binnenkort komen de reparaties. Ik denk dat het slim zou zijn.’

‘En het dak?’ vroeg Anna.

Magnus verschoof op zijn stoel.

‘Dat heeft geen haast.’

‘Niet?’

‘We hebben het tenslotte gerepareerd. Daarna heeft het niet meer gelekt.’

‘Het dak is meer dan twintig jaar oud. Dat weet je heel goed.’

‘Onze auto is de oudste in de straat,’ zei hij terwijl hij beschuldigend naar haar keek.

‘En?’ antwoordde Anna met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ik zeg het maar,’ zei Magnus.

‘Jij vindt dus dat we niets aan het dak moeten doen, zodat we ons niet voor onze bijna vier jaar oude auto hoeven te schamen?’

‘Dat zei ik niet.’

‘Dat zei je wel.’

‘Ik zeg alleen dat het dak geen haast heeft. Dat houdt nog wel een tijdje.’

‘Nog wel.’

‘We hebben het afgelopen zomer gerepareerd,’ zei Magnus. ‘Dat gaat voorlopig niet lekken.’

Anna haalde diep adem en deed haar ogen dicht.

‘Wat is er?’ vroeg Magnus onzeker.

‘Er is niets met de auto aan de hand. We hebben...’

‘Nog niet.’

‘... helemaal geen reden om hem in te ruilen, behalve meedoen met de burens. Ik heb zo genoeg van die flauwekul.’

Magnus zweeg. Anna hoopte dat hij het onderwerp zou laten varen, dat hij beseftte dat hij beter niet door kon gaan. Het was ijdele hoop.

‘Er is niets met de auto aan de hand omdat hij relatief nieuw is,’ ging Magnus koppig verder. ‘Daarom krijgen we ook een redelijk bedrag als we hem inruilen. Als we wachten, daalt hij in waarde. We verliezen erop als we hem houden.’

‘Waarom?’

‘Waarom? Zo gaat dat nu eenmaal. Als je iets voor een auto terug wilt krijgen, mag hij niet te oud zijn, dat is gewoon zo.’

‘Hoor je hoe dat klinkt?’

‘Je snapt het niet,’ zei Magnus terwijl hij driftig schakelde. ‘Jij denkt dat

je bezuinigt door het op reparaties aan te laten komen, maar dat is niet zo. Soms moet je...'

'De auto rijdt uitstekend. Leg me uit op welke manier we geld besparen als we een nieuwe kopen. Overtuig me ervan dat het verstandig is om een auto die goed rijdt in te ruilen in plaats van het dak van het huis waarin we wonen te repareren, een dak dat twintig jaar oud is.'

Magnus schudde zijn hoofd.

'Je luistert niet,' zei hij chagrijnig.

'Magnus, ik luister wel. Maar ik pieker er niet over om...'

Ze zwegen.

'En hoe is het met Trude?' vroeg Magnus terwijl ze langs kasteel Krupper-up reden.

'Het is heel goed met haar.'

'Ze is waarschijnlijk de op een na mooiste vrouw ter wereld.'

Anna keek naar haar man. Hoewel ze elkaar soms in de haren vlogen, duurde het nooit lang voor het weer goed was.

'Je bent lief,' zei ze terwijl ze haar hand tussen zijn benen legde. 'De op een na mooiste...'

'Niet als ik rijd...'

'Ook goed.' Ze keek geamuseerd naar hem. 'Ik dacht dat je het fijn vond als ik het initiatief nam.'

'Jij wilt op tijd zijn. Maar als ik moet afslaan en stoppen...'

'Graag,' zei Anna. 'Als we daar tijd voor zouden hebben.'

Ze keek door het zijraam naar buiten.

'Het is vreemd dat Trude niet beseft dat ze zo bloedmooi en talentvol is,' zei ze. 'Het klopt waarschijnlijk wat ze zeggen.'

'Wat dan?'

'Dat de verkeerde personen aan zichzelf twijfelen. De wereld behoort toe aan degenen die zelfverzekerd zijn.'

'Ja, dat klopt waarschijnlijk.'

De rest van de rit zwegen ze.

'Bijna een halfuur,' constateerde Anna met een blik op haar horloge toen Magnus voor het hotel stopte.

'Ik wens je een fijne dag, liefje.'

Ze boog zich naar voren en gaf Magnus een kus op zijn mond.

'Ik jou ook. Ik bel je vanavond.'

3

Anna deed het portier dicht, stak haar hand op bij wijze van groet en liep naar de ingang. Voor het hotel laadden twee mannen hun logge golfstassen in de kofferbak van een auto. Sissela en Trude stonden bij de receptie en hadden net hun kamersleutels gekregen.

‘We zien elkaar over tien minuten,’ kwetterde Sissela, waarna ze met een langgerekt ‘*ciao*’ verdween.

Anna checkte in en ging naar haar kamer, die vrij uitzicht over het dorp en de zeestraat had. Ze hing de blouse voor ’s avonds op een kleerhanger, trok andere schoenen aan en pakte haar blocnote en een uitdraai met de voorstellen voor artikelen die ze de vorige week had opgesteld.

‘Er zit koffie in de thermoskan,’ zei Trude toen Anna de vergaderkamer binnenliep.

‘Dank je, ik neem een Ramlösa.’

Anna pakte een flesje en ging bij de tafel zitten.

‘Het is hier mooi,’ zei Sissela terwijl ze naar buiten keek.

‘Ik hou van hotel Grand,’ zei Trude. ‘Alles is altijd zo goed geregeld.’

‘Het is vertrouwd,’ zei Anna.

‘Als je bedenkt hoe vaak we hier geweest zijn, is dat niet zo vreemd,’ zei Sissela terwijl ze haar rug rechtte. ‘Nou, wat vinden jullie, zullen we meteen beginnen?’

Om halfeen had de vrouwelijke bestuurstrojka van *Familjeforlaget* de planning tot Pasen op papier staan en konden ze met een zuiver geweten naar de eetzaal om te lunchen.

Trude inventariseerde de aanwezige mannen geroutineerd. Als ze een interessante man zag, zou ze onmiddellijk opstaan en naar het luxe buffet lopen om te doen alsof ze iets ging halen. Alle mannen in de zaal zouden naar haar staren. Het was een voorstelling en Trude kon daar geen weerstand aan bieden. Het zat in haar karakter. De aandacht die ze sinds haar puberteit had gekregen, had de behoefte niet verminderd. Integendeel, elk smachtend paar ogen was een nieuwe schep in de bodemloze put van

bevestiging. Een put? Het was een afgrond, een zinkgat, een verschuiving van continenten.

Anna begreep het niet. Het enige wat Trude ervan weerhield om nog vaker vreemd te gaan dan ze al deed, was haar schoonheid. Die joeg mannen angst aan. Alleen losers durfden op haar af te stappen, degenen die niets te verliezen hadden.

De uitzondering op de regel was Trudes echtgenoot. Hij was succesvol en knap, een gevoelige man en een fantastische vader. Voor zover Anna wist, liet hij niets te wensen over. Bovendien had hij in tegenstelling tot de meeste mannen geen medelijden met zichzelf en zeurde hij niet.

‘Hoe zit het met de reportages?’ vroeg Sissela toen ze verzadigd en vol-daan op de veranda zaten. ‘Hoe gaat het met de serie over de dood?’

Sissela doelde op de reportageserie *En toen was het spel voorbij*, een uitgebreide necrologie van mensen die te vroeg overleden waren. Familieleden mochten uitweiden over het verdriet en gemis na het plotselinge en onverwachte verlies van een dierbare. De in Stockholm wonende freelancer Calle Collin, die meerdere reportages had geschreven, gebruikte precies de juiste sentimentele maar positieve toon, en de onderzoeken naar de lezenswaardigheid van de serie spraken duidelijke taal.

‘Die loopt nog,’ zei Anna.

‘De laatste twee waren zo’n beetje de oudsten.’

‘Bedoel je degenen die gestorven zijn?’

‘Ja, en allebei aan kanker. Kanker voelt tegenwoordig als griep. Zijn er geen interessantere ziektes?’

‘Ik zal het met Calle overleggen.’

‘Het hoeven geen ziektes te zijn,’ ging Sissela verder. ‘Het kunnen ook ongelukken zijn. Of natuurrampen. De hoofdzaak is dat ze voortijdig overlijden, het liefst onder dramatische omstandigheden.’

‘Oké.’

‘Maar de toon is goed, heel goed zelfs. Heeft hij geen zin om wat artikelen over beroemdheden te schrijven?’

‘De laatste keer dat ik met hem praatte niet. Maar ik kan het nog een keer vragen.’

‘Mooi, doe dat. Hoe gaat het met de serie *Lotsbestemming*?’

Om vier uur ’s middags waren ze klaar. Trude ging naar haar kamer om een tijdje te rusten, Sissela verkondigde dat ze een warm bad zou nemen en Anna besloot een wandeling te maken.

Ze liep door de straat die het dichtst bij het water lag in de richting van de Kullaberg, die in de schemering vervaagde. De mooiste woningen wa-

ren na augustus verlaten. Er stonden geen auto's op de oprit. Toch scheen er licht achter de ramen. Anna vermoedde dat de lampen op timers werkten die niemand echter zouden misleiden, vooral de naar alcohol verlangende jongeren uit het gebied niet, die in elk geval fatsoenlijk genoeg waren om het interieur alleen te slopen bij gierige hoofdstedelingen die niet verstandig genoeg waren om een paar flessen drank in de kast te laten staan. Het was een soort tol die niet-ingezetenen van het dorp betaalden voor het recht om 's zomers in witte badjassen rond te lopen en zich authentiek te voelen en identiek geklede kennissen uit Stockholm te begroeten met een falsetstem en kussen op de wangen.

'Hallo! Jij ook hier?'

Mölle was een zomerdorp en zou nooit iets anders worden. De afstand tot Helsingborg was te groot. Voor hetzelfde bedrag kon je een vergelijkbare woning in Hittarp, Domsten of Viken kopen. Plaatsen die de reistijd een halfuur bekortten en in tegenstelling tot Mölle het hele jaar bewoond waren.

Anna besloot dat ze voldoende gelopen had en draaide zich om. De zuidwestenwind die ze in haar rug had gehad, voelde guur in haar gezicht en ze trok haar jas tot haar hals dicht. Toen ze terugkwam in het hotel was ze behoorlijk verwaaid. Ze zette de televisie aan om gezelschap te hebben en liep de badkamer in.

4

De ober was een hele tijd bezig met het garneren van de borden met kostbare druppels saus. Hij maakte een tekeningetje van de levensloop van de vis, die volgens de vermelding gelukkig was geweest tot zijn onvermijdelijke dood. Net als in veel andere dure restaurants was het eten niet bijzonder lekker of verzadigend. Toen ze klaar waren met eten verdween Sissela naar buiten om te roken, terwijl Trude en Anna naar de bar gingen om Irish coffee te bestellen. Twee mannen van middelbare leeftijd in golfkleding kwamen vrolijk en aangeschoten binnen. De altijd alerte Trude keek met een steelse reënblik over de rand van haar glas naar hen, waarna de mannen onmiddellijk zenuwachtig begonnen te draaien.

Wat werd er van hen verwacht? Een uitnodiging konden ze niet afslaan. Dat zou tegennatuurlijk en zelfverloochenend zijn, nu ze zich in een besloten gezelschap bevonden en de bedrijfscreditkaart in hun zak brandde.

Het lokaas was uitgezet en Trude gedroeg zich onschuldig.

‘Niet alweer,’ zei Anna.

‘Wat?’

‘Je weet heel goed wat ik bedoel.’

‘Ach.’

Sissela kwam terug. Ze stonk naar rook.

‘Waar praten jullie over?’

‘Trude,’ zei Anna berustend. ‘Ze doet het weer.’

‘Er is toch niemand?’ zei Sissela terwijl ze om zich heen keek.

Ze zag de mannen, die de beste strategie bespraken. Trude was te knap, waardoor ze aarzelden. Sissela keek naar haar collega.

‘Degene met haar is voor mij,’ zei ze terwijl ze haar hand naar de barman opstak om te bestellen.

Anna keek haar met open mond aan, Sissela haalde haar schouders op.

‘Ik krijg thuis niet genoeg. Een glas rode wijn, graag.’

Sissela legde haar hand op Anna’s schouder en lachte hardop.

‘Je zou jezelf moeten zien. We nemen je in de maling, hoor. Let op, daar komen ze.’

Ze stopten met praten en deden alsof ze niets in de gaten hadden, alsof ze tieners waren. Er was niets veranderd, behalve dat ze tegenwoordig misschien een zekere zelfspot bezaten.

‘Hallo, mogen we bij jullie komen zitten?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik ben Sven en dit is Olof.’

‘Hallo.’

Ze gaven elkaar een hand en stelden zich voor.

‘Zo zo,’ ging de man verder. ‘Zijn jullie hier voor jullie werk?’

‘We hebben de planning gemaakt. Dat doen we altijd in dit hotel.’

‘De planning?’

‘We werken bij *Familjejournalen*.’

‘Het tijdschrift?’

Sissela knikte.

‘Dat is een goed blad,’ zei de man spontaan.

Sissela maakte zich lang.

‘Dank je,’ antwoordde ze, alsof het tijdschrift haar prestatie was.

‘Precies de juiste combinatie, veel goede artikelen. Mijn moeder leest het.’

Sissela kromp in elkaar. De man zag het en probeerde het goed te praten.

‘Ik heb erover gedacht om een abonnement te nemen, maar mijn vrouw leest alleen modebladen en interieurtijdschriften. Dat is jammer, want *Familjejournalen* is tien keer zo goed als alle andere bladen.’

Hij zag eruit alsof hij meende wat hij zei.

‘Veel mensen denken dat het blad alleen voor huisvrouwen is,’ zei Sissela.

‘Jullie hebben toch ook mannelijke lezers?’

Sissela haalde haar schouders op.

‘Mannen bladeren erin,’ zei ze. ‘Ze zijn voornamelijk geïnteresseerd in de kruiswoordpuzzels. En jullie? Wat doen jullie? Jij bent Sven toch?’

De man knikte.

‘We hebben een klein reclamebureau. Samen met nog een collega.’

‘Hebben jullie interessante opdrachtgevers?’

‘Zeker.’

Hij noemde een kledingketen en een reisbureau.

‘We zijn hier om een goed jaar te vieren. We golven wat en doen alsof we vergaderen.’

Sissela lachte.

‘Ik had nooit gedacht dat jullie in de reclame zouden werken,’ zei ze.

Tien minuten later constateerde Anna dat de mannen niet zo hijgerig waren als aangeschoten mannen in hotels konden zijn. Ze luisterden en een van hen was grappig. Het vertrouwde patroon voltrok zich. Anna en Sissela kregen de meeste aandacht, Trude stond onbereikbaar mooi aan de zijlijn. Mannen wisten zelden hoe ze zich in haar nabijheid moesten gedragen. Alles veranderde echter toen de derde man verscheen.

‘Dit is onze collega Erik Månsson, onze nieuwe ster.’

Zelfs Trude werd onzeker. Erik, een copywriter die net was aangenomen op het reclamebureau van de mannen, was in zijn kamer geweest om zonder succes te proberen een vlek uit zijn overhemd te krijgen. Hij had zich omgekleed in een spijkerbroek en een T-shirt, een outfit die onderstreepte dat hij een bijzonder goed figuur had. Trudes schoonheid maakte geen indruk op hem, ze zag er waarschijnlijk uit als de meeste vrouwen met wie hij omging. Bovendien was hij aanzienlijk jonger dan de andere mannen.

Anna zuchtte inwendig. Ze zag de komende uren al voor zich. Sissela zou giechelen als theaterpubliek dat lacht om grappen die niet leuk zijn, haar haar rond haar vinger draaien en het puntje van haar tong tegen de onderkant van haar voortanden duwen, alles om de belangstelling van de jonge man te wekken. En als haar dat tegen alle verwachting in zou lukken, zou ze zich op het laatste moment terugtrekken omdat ze een droogverleidster was. Trude zou echter geen seconde aarzelen als ze de kans kreeg.

Anna had het mis. Het werd een gezellige avond. Het flirten verzandde. Portefeuilles werden tevoorschijn gehaald om foto's van kinderen en echtgenoten te laten zien. Erik, die single en kinderloos was, rolde met zijn ogen, maar ze waren het stadium van de hotelwip gepasseerd en hadden het heel gezellig met elkaar.

‘Je komt dus uit Stockholm?’ vroeg Sissela aan Erik.

‘Ja.’

‘Bij welke bureaus heb je gewerkt?’ ging ze geroutineerd verder.

‘Bij niet één,’ antwoordde Erik.

‘Ben je helemaal groen?’

‘Ja.’

‘Wat voor werk heb je hiervoor dan gedaan?’

‘Ik stond achter de visbalie bij supermarkt Hemköp.’

Sissela lachte.

‘Echt waar?’

Erik knikte. Het lukte Sissela niet om de glimlach van haar lippen te halen.

‘Ik vond al dat je naar vrijdag rook,’ zei ze vrolijk.

‘Allemachtig, die heb ik nog nooit gehoord,’ zei Erik verveeld, waarmee hij haar neerzette als een Göteborgse die onnozele grappen maakt.

Het kwam de sfeer niet ten goede en Anna ging naar het toilet. Toen ze naar buiten kwam, stond Erik op zijn beurt te wachten. Er was niet veel ruimte en toen ze zich langs hem probeerde te wringen, gaf hij haar een kus. Ze kon het nauwelijks bevatten.

‘Sorry,’ zei hij, waarna hij de toiletruimte in liep.

Anna keerde terug naar het gezelschap, waar de sfeer opnieuw uitbundig was, en ging op haar plek zitten. Erik kwam terug en nam tegenover haar plaats. Hij keek naar haar met een snelle, vragende blik, maar zei niets. Sissela ging naar buiten om te roken en de mannen hielden haar gezelschap. Trude moest naar het toilet, dus bleef Anna met Erik achter. Hij keek haar aan.

‘Ik heb kamer achttien,’ zei hij. ‘Als je zin hebt in gezelschap ben je welkom.’

‘Ik ben getrouwd,’ zei Anna. ‘Ik heb een dochter van tien.’

‘Dat weet ik, je hebt foto’s laten zien,’ antwoordde hij.

De rokers kwamen terug en Erik stond op.

‘Ik denk dat ik naar bed ga.’

Trude kwam terug van het toilet. Ze had haar make-up bijgewerkt, meer volume in haar haar gecreëerd, haar borsten in haar beha opgeduwd en voor alle zekerheid nog een knoopje van haar blouse losgemaakt.

‘Waar is Erik gebleven?’

Misschien was Anna bedwelmd door het gevoel van macht. Ze was niet gewend aan dit soort aandacht. Misschien was het een reactie op de bewering van haar collega’s dat ze zo degelijk was. Of misschien was het gewoon begeerte, een dwaling van het moment.

‘Goh, wat ben jij saai,’ zei Sissela toen Anna een kwartier later afscheid nam.

Trude en Sissela zouden nooit geloven dat ze tot zoiets in staat was.

Anna ging naar haar kamer, poetste haar tanden en staarde naar haar spiegelbeeld.

‘Ga naar bed,’ zei ze.

Ze pakte haar mobiel. Magnus had gebeld. Ze zag dat het kwart over elf was en belde terug. Hij nam slaperig op.

‘Sorry, heb ik je wakker gemaakt?’

‘Dat maakt niet uit.’

‘We hebben in de hotelbar gezeten en hebben een paar golfers ontmoet,’ zei Anna. ‘Ze hebben ons op drankjes getrakteerd.’

‘Leuk.’

‘Slaapt Hedda?’

‘Wat denk je?’

‘Sorry dat ik niet eerder gebeld heb.’

‘Lieverd, ik sliep.’

‘Oké, oké, het spijt me. Ik wilde alleen bellen om te zeggen dat ik van je hou.’

‘Ik ook van jou. Slaap lekker en tot morgen.’

‘Ja.’

Ze hing op en haalde de oplader uit haar tas. Haar mobiel zoemde toen ze hem aansloot. Het slaperige achtergrondbeeld van Magnus en Hedda verscheen even, waarna het scherm zwart werd en de telefoon op de sluimerstand ging.

Anna keek om zich heen. De kamer leek op alle andere hotelkamers. Een bed, een televisie aan de muur, een bureau met een stoel waarop nooit iemand zat en die alleen werd gebruikt om kleding op te leggen. Op het bureaublad lag een kunstleren map met informatie over wifi en ontbijttijden en folders over de omgeving. De badkamer was klein, met een extra rol toiletpapier en een houder met vloeibare zeep aan de muur.

Hij had naar aardbei of zoiets gesmaakt. Naar tienerlipgloss. Misschien verbeeldde ze het zich, zocht ze een verband met het feit dat hij zoveel jonger was, bij wijze van mentale verdediging. Ze mocht geen stomme dingen doen waarvan ze spijt zou krijgen. Ze was niet eens dronken, in elk geval niet voldoende om dat achteraf als verdediging aan te voeren.

Ze ademde in haar handen en snoof de geur op, pakte de sleutel en liep naar kamer achttien. Voordat ze aanklopte keek ze haastig om zich heen. Hij deed open.

‘Ik dacht dat je niet zou komen,’ zei hij.

Ze hoorde aan zijn toon dat het een prettige verrassing was. Hij deed een stap opzij en hield de deur open. Anna liep snel naar binnen. Ze wilde niet in de gang blijven staan en het risico lopen dat iemand haar zag.

‘Ik wil alleen tegen je zeggen dat ik niet kom,’ zei ze.

‘Oké.’

‘Ik doe dit soort dingen niet, ik ben gelukkig getrouwd. We hebben een dochter. Dat heb ik trouwens al verteld.’

‘Wil je iets drinken? Wijn?’

‘Nee, ik moet gaan. Echt.’

Erik keek naar haar en knikte.

‘Oké.’

Hij zei niets meer, probeerde haar niet over te halen om te blijven. Anna stapte rusteloos van haar ene voet op de andere en keek om zich heen. De kamer was identiek aan die van haar.

‘Mag ik je iets vragen?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Natuurlijk.’

‘Waarom heb je me gekust?’

‘Omdat ik dat wilde.’

‘Je vindt het dus normaal om iemand te kussen als je daar zin in hebt?’

‘En omdat ik dacht dat jij dat ook wilde.’

Anna knikte en probeerde haar longen met lucht te vullen. Haar ademhaling was onregelmatig, bijna verontwaardigd. Erik deed een stap in haar richting.

‘Geen verplichtingen,’ zei hij.

Ze draaide haar hoofd weg, keek naar de vloer en voelde zijn hand op haar heup.